

Arrest

nr. 326 918 van 19 mei 2025
in de zaken RvV X en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaatsen: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

ten kantore van advocaat M.C. WARLOP
Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2024 (zaak RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2024 (zaak RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker dient op 25 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 november 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 december 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit El Sahel, reef Raqqa. U bent soennitisch moslim en Arabier. U komt uit een landbouwfamilie en heeft twee broers, twee zussen, zeven halfzussen en zeven halfbroers. U had als kind last van astma, darmproblemen en paniekvaanvallen. In 2015 vluchtte u een eerste keer naar Turkije met uw vader omwille van de oorlog. Drie maanden later keerde u terug naar Syrië waarop u in 2016 opnieuw naar Turkije vluchtte. U bleef hier zes of zeven maanden en keerde terug naar Syrië. Later in 2016 trok u naar Libanon waar u bij uw zus en broers ging wonen. In 2022 keerde u terug naar Syrië. In mei 2022 huwde u met D. A. in Raqqa, Syrië. Jullie hebben geen kinderen. In de zeven of acht maanden dat u opnieuw in Syrië woonde, werden er regelmatig invallen uitgevoerd door de PKK in huizen in uw buurt. Ze gingen hierbij op zoek naar nieuwe rekruten. Ze kwamen ook bij uw huis langs, maar u was niet thuis. Op 20 augustus 2022 verliet u Syrië een laatste keer omdat er geen werk was en omdat u vreesde gemobiliseerd te worden door het leger of een andere groepering. U zette koers richting België.

Op 2 oktober 2023 kwam u met de hulp van een Roemeense smokkelaar aan in Bulgarije. U werd opgepakt door de politie en gedurende 37 dagen opgesloten in een gesloten centrum. U moest uw vingerafdrukken afstaan, als u dit niet deed, riskeerde u voor zes maanden opgesloten te worden. Na het geven van uw vingerafdrukken wilde u verder reizen naar België met het geld dat u nog had. U belde met uw vader die liet weten dat uw broer zijn pasgeboren tweeling overleden was. U besloot hierop om uw geld aan uw vader over te maken omdat zij het beter konden gebruiken.

U werd van het gesloten centrum overgeplaatst naar een opvangcentrum in Harmala waar u gedurende uw asielprocedure kon verblijven. De situatie in het opvangcentrum was niet goed. Er werd binnen geroookt en gekookt waardoor de lucht slecht was en u last kreeg van uw astma. U kon hiervoor een dokter raadplegen in het centrum, maar moest betalen voor de medicatie. U kreeg dit geld van uw broer, A., die in Duitsland verblijft. In het opvangcentrum was het ook vuil en op een dag viel de politie het opvangcentrum binnen waarbij u geslagen werd en gewond raakte aan uw elleboog. U wilde klacht neerleggen tegen de politie omwille van racisme, maar dit werd u afgeraden omdat het niet veel zou opleveren.

In het kader van uw lopende asielprocedure werd u in december 2023 geïnterviewd. In maart 2024 kreeg u te horen dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Bulgarije. U mocht hierop nog vijftien dagen in het opvangcentrum verblijven, maar nadien zou u het centrum moeten verlaten. U contacteerde hierop een tussenpersoon om uw paspoort en verblijfskaart in orde te brengen zodat u hiermee kon verder reizen naar België. Deze kostten u vijfhonderd euro dewelke u kreeg van uw broer in Duitsland en een verwant in het Verenigd Koninkrijk. Hoewel u het opvangcentrum eigenlijk al diende te verlaten, verbleef u in afwachting van deze documenten nog stiekem in het opvangcentrum in een kamer van een vriend. U verliet het opvangcentrum niet in deze periode. U belde wel enkele mensen die eerder in het opvangcentrum verbleven om werk of onderdak te zoeken om de periode die u moest afwachten voor uw documenten te overbruggen. U vond geen onderdak, noch werk. Ongeveer vier weken na het contacteren van de tussenpersoon hoorde u dat uw documenten klaar waren waarop u het opvangcentrum verliet om uw documenten op te halen. U bleef nog één nacht bij een vriend in Sofia en uw broer regelde in tussentijd uw vliegticket om één dag later Bulgarije te kunnen verlaten.

Op 22 april 2024 verliet u Bulgarije per vliegtuig naar Eindhoven, Nederland. Van hieruit nam u de Flixbus tot in Brussel waar u op 25 april 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest in Syrië gemobiliseerd te worden door het regime of een andere groepering. U verliet Bulgarije omwille van een gebrek aan huisvesting, inburgering, taallessen en medische zorg, alsook omwille van het racisme.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Bulgaars paspoort en uw Bulgaarse verblijfskaart, een kopie van uw Syrische identiteitskaart, banktransacties van uw broer en van een verwant in het Verenigd Koninkrijk, uw huwelijksakte, uw boardingpas van Sofia naar Eindhoven en documenten aangaande uw medische opvolging in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn namelijk uw verklaringen en uw Bulgaarse identiteitsdocumenten blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (CGVS, p. 7; Verklaring DVZ, punt 23; Documenten 1 en 2). Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7). U beschikt over uw Bulgaars verblijfsdocument en Bulgaars paspoort (zie document 1 en 2). Uw Bulgaars verblijfsdocument is nog geldig tot 15 maart 2027 en uw Bulgaars paspoort is eveneens nog geldig tot 15 maart 2027.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van

tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Hoewel niet ontkend wordt dat het opbouwen van een toekomst buiten uw land van herkomst geen sinecure is, blijkt uit uw verklaringen dat u nooit de intentie had om een toekomst uit te bouwen in Bulgarije. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw eindbestemming – België – reeds bij uw vertrek uit Syrië in augustus 2022 vastlag (CGVS, p. 6) en dat u tijdens uw verblijf in Bulgarije nooit een oprechte poging ondernam om zich daar duurzaam te vestigen of integreren. Zo wilde u na het geven van uw vingerafdrukken in Bulgarije en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije, aanvankelijk onmiddellijk doorreizen naar België zonder de Bulgaarse procedure af te wachten (CGVS, p. 8). Omwille van familiale problemen in Syrië voelde u zich echter genoodzaakt om uw geld voor uw reis naar België aan hen over te maken en alsnog in een opvangcentrum in Bulgarije te verblijven en uw asielpcedure verder te zetten (CGVS, p. 8). Dat u bovendien onmiddellijk nadat u hoorde dat Bulgarije u de subsidiaire beschermingsstatus toekende een tussenpersoon contacteerde om uw paspoort en verblijfskaart in orde te brengen zodat u kon verder reizen naar België, benadrukt nogmaals dat u niet meer zou afwijken van uw initiële plan om naar België te komen (CGVS, p. 10). Wanneer de protection officer u hierop vraagt of u na het verkrijgen van uw beschermingsstatus in Bulgarije ooit oprecht probeerde om in Bulgarije een leven uit te bouwen, antwoordt u volmondig “neen” (CGVS, p. 14).

Bovenstaande verklaringen in rekening genomen, is het dan ook onheus dat u argumenteert dat u Bulgarije verliet omdat er geen huisvesting, geen inburgering, geen kans om de taal te leren of geen medische hulp voorhanden was (CGVS, p. 13). U heeft na het ontvangen van uw status in maart 2024, ongeveer één dag later een tussenpersoon gecontacteerd om uw paspoort en verblijfskaart aan te vragen met het idee om hiermee Bulgarije te verlaten (CGVS, p. 10). Toen u ongeveer dertig dagen later uw paspoort en verblijfskaart ontving, verliet u Bulgarije de daaropvolgende dag (CGVS, p. 10-11). Gezien u Bulgarije verliet slechts +/- één maand van de toekenning van uw beschermingsstatus en hen vervolgens verwijt geen inburgering, huisvesting, taallessen of medische hulp te bieden is weinig serieus. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uzelf geen enkele poging ondernam om een eventueel verblijf in Bulgarije mogelijk te maken. Na het ontvangen van uw status verliet u het opvangcentrum – waar u nog stiekem een maand verbleef – nooit om werk of onderdak te zoeken (CGVS, p. 10-11). U verklaart dat u wel enkele mensen opbelde of contacteerde via het internet om werk te zoeken, maar geeft hierbij ook aan dat u enkel werk zocht om de documenten te betalen om verder te reizen (CGVS, p. 11-12). Ook stuurde u een vriend van u er op uit om werk of onderdak voor u te zoeken (CGVS, p. 13-14). Hieruit kan enkel geconcludeerd worden dat u nooit een oprechte poging ondernomen heeft om werk of onderdak te zoeken in Bulgarije. Dat u bovendien nooit Bulgaarse organisaties of instanties contacteerde om u te helpen, maar enkel mensen die eerder in het opvangcentrum verbleven, benadrukt enkel uw onwelwillendheid om een toekomst uit te bouwen in Bulgarije (CGVS, p. 11 en 12). Gezien u beschikt over Bulgaarse verblijfsdocumenten zou u logischerwijze namelijk ook Bulgaarse organisaties of instanties contacteren om u te informeren of begeleiden.

Uit bovenstaande kan enkel geconcludeerd worden dat u nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Wat betreft uw verklaring dat u ook omwille van medische redenen niet in Bulgarije kan verblijven, dient opgemerkt te worden dat u in Bulgarije steeds de nodige medische hulp verkreeg (CGVS, p. 7 en 14). U verwijt de Bulgaarse overheid dat u voor deze medische zorg moest betalen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u er steeds in slaagde om de nodige medische behandeling te krijgen met financiële hulp van uw broer in Duitsland (CGVS, p. 14; document 4). Dat er een financiële compensatie gevraagd wordt voor toegediende medische zorgen, is echter niet zo vreemd, daar ook Bulgaarse burgers zelf verantwoordelijk zijn voor hun medische kosten.

Wat betreft uw medische problematiek dient opgemerkt te worden dat deze evenmin kan leiden tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus noch tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit aspect niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en u zich dient te beroepen op de geëigende procedure.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u financiële hulp kreeg van een verwant in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p. 10) en van uw broer om medische kosten te dekken, uw paspoort en verblijfskaart via een tussenpersoon te regelen en uw vliegtuigtickets van Bulgarije naar Nederland te bekostigen (CGVS, p.

10 en 13; document 4 en 7). Uit bovenstaande vaststellingen kan niet afgeleid worden dat uw situatie in Bulgarije precair was of bij terugkeer zou zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties namelijk dat u geslagen werd door de Bulgaarse politie bij een inval in het opvangcentrum (CGVS, p. 7, 12 en 15), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Ook de overige documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Syrische identiteitskaart en huwelijksakte bevestigen uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De voorgelegde boardingpas bevestigt dan weer uw reis van Bulgarije naar Nederland, dewelke evenmin betwist wordt.

Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om uw overige documenten nog aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p. 11), werd er niets meer ontvangen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 330 543 ingediend op 30 december 2024 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat D. GEENS en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 330 668 ingediend op 2 januari 2025 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat M.-C. WARLOP.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 330 543 en 330 668 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Er wordt door verzoeker beslist dat het verzoekschrift met rolnummer 330 543 mag behandeld worden. Verzoeker wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer 330 668.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 330 543.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 330 543

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Vooreerst bekritiseert verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoeker is het verder oneens met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Hij betwist hierbij de actualiteit van zijn beschermingsstatus in Bulgarije en benadrukt er niet meer woonachtig te zijn. In het bijzonder wijst verzoeker op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Bulgarije in zijn specifieke situatie. Verzoeker verwijst in dit verband naar algemene landeninformatie waaronder meer bepaald het AIDA-rapport update 2022 en concludeert dat voldoende aangetoond is dat in zijn individueel geval er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Bulgarije niet effectief is.

3.2. Stukken

Verweerder brengt op 15 april 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op de *“Country Report: Bulgaria, update 2024”* van 27 maart 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoeker bekritiseert dat bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet werd gerespecteerd en de bestreden beslissing hierover geen motivering verschaft, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Verzoeker toont immers niet aan dat deze omissie en de huidige weergegeven motivering hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn, wijst de Raad erop dat artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden."

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld:

"Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 108-109).

Hieruit blijkt dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel, in casu binnen een termijn van vijftien werkdagen, te behandelen. Een snelle behandeling is bijgevolg wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden in voorliggend verzoekschrift, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissingen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat een niet-ontvankelijkheidsbeslissing niet meer mocht worden genomen of dat verweerder niet langer over die mogelijkheid beschikte. Het overschrijden van die termijn van vijftien werkdagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Kortom, de overschrijding van de beslissingstermijn van vijftien werkdagen heeft geenszins tot gevolg dat verweerder niet langer bevoegd zou zijn om het door verzoeker ingediende beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn beschermingsverzoek sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Deze onderdelen van het middel, inzake artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen in zoverre dan ook niet aangenomen worden.

3.3.4. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

3.3.5.1. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Bulgarije een internationale beschermingsstatus werd toegekend, meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus zoals ook wordt aangestipt door verzoeker zelf tijdens de terechtzitting, en een verblijfsvergunning ontvangen heeft die drie jaar geldig is tot 15 maart 2027 (administratief dossier, groene map met documenten, stukken 1 en 2; Eurodac Search Result van 25 april 2024, hit; Verklaring DVZ van 15 mei 2024, p. 11-12). Deze vaststellingen vinden in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden wel degelijk steun in de stukken van het dossier waaronder de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten (supra). Er dient hierbij samen met verweerder aangestipt te worden dat verzoeker hier in België in het bezit is van zijn Bulgaars verblijfsdocument en Bulgaars paspoort.

Evenmin blijkt dat verzoeker, die louter theoretisch wijst op de wettelijke mogelijkheden tot intrekking of beëindiging van een internationaal beschermingsstatuut zoals opgenomen in de Bulgaarse wetgeving, thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande en onderstaande vaststellingen mee in acht genomen, verzoekers internationale beschermingsstatus in Bulgarije alsook zijn verblijfsvergunning nog steeds geldig zijn, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

3.3.5.2. In dit kader brengt de Raad voorts in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, C.K. e.a. t. Slovenië, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de

asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, pt. 87 of Jawo, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen

3.3.5.3. Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije.

De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's.

Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van verzoekers individuele omstandigheden zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers concrete situatie op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Hoewel niet ontkend wordt dat het opbouwen van een toekomst buiten uw land van herkomst geen sinecure is, blijkt uit uw verklaringen dat u nooit de intentie had om een toekomst uit te bouwen in Bulgarije. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw eindbestemming – België – reeds bij uw vertrek uit Syrië in augustus 2022 vastlag (CGVS, p. 6) en dat u tijdens uw verblijf in Bulgarije nooit een oprechte poging ondernam om zich daar duurzaam te vestigen of integreren. Zo wilde u na het geven van uw vingerafdrukken in Bulgarije en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije, aanvankelijk onmiddellijk doorreizen naar België zonder de Bulgaarse procedure af te wachten (CGVS, p. 8). Omwille van familiale problemen in Syrië voelde u zich echter genoodzaakt om uw geld voor uw reis naar België aan hen over te maken en alsnog in een opvangcentrum in Bulgarije te verblijven en uw asielprocedure verder te zetten (CGVS, p. 8). Dat u bovendien onmiddellijk nadat u hoorde dat Bulgarije u de subsidiaire beschermingsstatus toekende een tussenpersoon contacteerde om uw paspoort en verblijfskaart in orde te brengen zodat u kon verder reizen naar België, benadrukt nogmaals dat u niet meer zou afwijken van uw initiële plan om naar België te komen (CGVS, p. 10). Wanneer de protection officer u hierop vraagt of u na het verkrijgen van uw beschermingsstatus in Bulgarije ooit oprecht probeerde om in Bulgarije een leven uit te bouwen, antwoordt u volmondig "neen" (CGVS, p. 14).

Bovenstaande verklaringen in rekening genomen, is het dan ook onheus dat u argumenteert dat u Bulgarije verliet omdat er geen huisvesting, geen inburgering, geen kans om de taal te leren of geen medische hulp voorhanden was (CGVS, p. 13). U heeft na het ontvangen van uw status in maart 2024, ongeveer één dag later een tussenpersoon gecontacteerd om uw paspoort en verblijfskaart aan te vragen met het idee om hiermee Bulgarije te verlaten (CGVS, p. 10). Toen u ongeveer dertig dagen later uw paspoort en verblijfskaart ontving, verliet u Bulgarije de daaropvolgende dag (CGVS, p. 10-11). Gezien u Bulgarije verliet slechts +/- één maand van de toekenning van uw beschermingsstatus en hen vervolgens verwijt geen inburgering, huisvesting, taallessen of medische hulp te bieden is weinig serieus. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uzelf geen enkele poging ondernam om een eventueel verblijf in Bulgarije mogelijk te maken. Na het ontvangen van uw status verliet u het opvangcentrum – waar u nog stiekem een maand verbleef – nooit om werk of onderdak te zoeken (CGVS, p. 10-11). U verklaart dat u wel enkele mensen opbelde of contacteerde via het internet om werk te zoeken, maar geeft hierbij ook aan dat u enkel werk zocht om de documenten te betalen om verder te reizen (CGVS, p. 11-12). Ook stuurde u een vriend van u er op uit om werk of onderdak voor u te zoeken (CGVS, p. 13-14). Hieruit kan enkel geconcludeerd worden dat u nooit een oprechte poging ondernomen heeft om werk of onderdak te zoeken in Bulgarije. Dat u bovendien nooit Bulgaarse organisaties of instanties contacteerde om u te helpen, maar enkel mensen die eerder in het opvangcentrum verbleven, benadrukt enkel uw onwelwillendheid om een toekomst uit te bouwen in Bulgarije (CGVS, p. 11 en 12). Gezien u beschikt over Bulgaarse verblijfsdocumenten zou u logischerwijze namelijk ook Bulgaarse organisaties of instanties contacteren om u te informeren of begeleiden.

Uit bovenstaande kan enkel geconcludeerd worden dat u nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Wat betreft uw verklaring dat u ook omwille van medische redenen niet in Bulgarije kan verblijven, dient opgemerkt te worden dat u in Bulgarije steeds de nodige medische hulp verkreeg (CGVS, p. 7 en 14). U verwijt de Bulgaarse overheid dat u voor deze medische zorg moest betalen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u er steeds in slaagde om de nodige medische behandeling te krijgen met financiële hulp van uw broer in Duitsland (CGVS, p. 14; document 4). Dat er een financiële compensatie gevraagd wordt voor toegediende medische zorgen, is echter niet zo vreemd, daar ook Bulgaarse burgers zelf verantwoordelijk zijn voor hun medische kosten.

Wat betreft uw medische problematiek dient opgemerkt te worden dat deze evenmin kan leiden tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus noch tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit aspect niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en u zich dient te beroepen op de geëigende procedure.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u financiële hulp kreeg van een verwant in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p. 10) en van uw broer om medische kosten te dekken, uw paspoort en verblijfskaart via een tussenpersoon te regelen en uw vliegtuigtickets van Bulgarije naar Nederland te bekostigen (CGVS, p. 10 en 13; document 4 en 7). Uit bovenstaande vaststellingen kan niet afgeleid worden dat uw situatie in Bulgarije precair was of bij terugkeer zou zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties namelijk dat u geslagen werd door de Bulgaarse politie bij een inval in het opvangcentrum (CGVS, p. 7, 12 en 15), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Ook de overige documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Syrische identiteitskaart en huwelijksakte bevestigen uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De voorgelegde boardingpas bevestigt dan weer uw reis van Bulgarije naar Nederland, dewelke evenmin betwist wordt.

Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om uw overige documenten nog aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p. 11), werd er niets meer ontvangen."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Bulgarije niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Op grond van deze pertinente motieven dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de rechten verbonden aan zijn status in Bulgarije uit te oefenen.

Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

Waar verzoeker opwerpt dat hij niet meer woonachtig is in Bulgarije en er dus geen domicilie heeft terwijl dit een vereiste is om een Bulgaarse verblijfskaart te kunnen verlengen, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij actueel in het bezit is van zijn Bulgaars verblijfsdocument en Bulgaars paspoort die nog geldig zijn tot 15 maart 2027 zoals afdoende blijkt uit de stukken van het administratief dossier (cf. supra 3.3.5.1.).

De Raad stipt verder aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker - die in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt - te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die slechts een zeer korte periode van een maand in Bulgarije verbleef, blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren, waarbij samen met verweerder kan geconcludeerd worden dat verzoeker nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Hierbij wordt ook nog opgemerkt dat, zoals wordt aangekaart in de bestreden beslissing, verzoeker in Bulgarije steeds de nodige medische hulp verkreeg (persoonlijk onderhoud, p. 7, 14). Het is niet omdat verzoeker zelf moet betalen voor medische verzorging zoals ter terechtzitting wordt benadrukt, dat dit wil zeggen dat hij er geen toegang toe heeft of dat hierdoor de bescherming die Bulgarije hem zou geven niet

effectief is. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker kon rekenen op financiële hulp van zijn broer in Duitsland alsook van een verwant in het Verenigd Koninkrijk (persoonlijk onderhoud, p. 10, 13-14; administratief dossier, groene map met documenten, stukken 4 en 7), hetgeen verzoeker niet betwist. Verzoeker toont niet aan dat hij op heden niet langer beroep zou kunnen doen op de steun van dit netwerk bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat gelet op voorgaande concrete overwegingen niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker aldus in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker kan gelet op de gedane vaststellingen niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.5.5. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Bulgarije, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

3.3.6. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301).

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op

een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Arabisch en in aanwezigheid van zijn advocaat – de kans kreeg om zijn relaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Bulgarije. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU